

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1993/2024
25.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Гордане Комненић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за комуналну привреду „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Душан Марковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5560/23 од 15.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5560/23 од 15.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5560/23 од 15.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 325/23 од 20.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца АА у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од новембра 2017. године закључно са октобром 2019. године, исплати појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева тужиоца АА, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од јануара 2018. године закључно са августом 2020. године, исплати и преко износа досуђеног ставом другим изреке пресуде П1 598/20 од 07.03.2023. године, још и појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца ББ у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од новембра 2017. године, закључно са октобром 2019. године, исплати појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева тужиоца ББ, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од 01.11.2017. године до

30.09.2020. године, исплати поред износа досуђених ставом четвртим изреке пресуде П1 598/20 од 07.03.2023. године, још и појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом петим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца ВВ у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од новембра 2017. године закључно са октобром 2019. године, исплати појединачно одређене новчане износе, са законском затезном каматом, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом шестим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева тужиоца ВВ, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора, за одређене месеце у периоду од 01.11.2017. године до 30.09.2020. године, исплати поред износа досуђених ставом шестим изреке пресуде П1 598/20 од 07.03.2023. године, још и појединачно одређене новчане износе, ближе одређено овим ставом изреке. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5560/23 од 15.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 325/23 од 20.11.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП, закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите је исплата накнаде трошкова на име регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужилаца, нижестепени судови су одлучили уз закључак да је накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора обрачуната заједно са накнадом трошкова исхране у току рада у складу са одредбама Колективног уговора туженог, како је то утврдио судски вештак, осим за месеце који су досуђени пресудом П1 598/20 од 07.03.2023. године, па је у преосталом делу, као неоснован, одбио тужбени захтев тужилаца.

Сходно томе, у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за дозвољеност ревизије тужилаца, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужилаца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета

спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 09.12.2020. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужилаца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Следом изложеног, на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић